

[N. Neergaard.]

fører Nedsættelsen ned til 20 pCt. Vi maa anse det af Flertallet foreslaaede og det af Ministeren antydede som ganske uantageligt for os. Vi har den Opfattelse, at den Krise-tilstand, vi lever under, og som efter al Sandsynlighed yderligere vil forværres, vil gøre en Lovgivning som den, her er Tale om, saa meget mere paakrævet, mere nødvendig end nogen Sinde. Hvor mange Formuer er der ikke, som dog tidligere kunde give en nogenlunde normal Afkastning, men som nu vil staa uden eller med en ganske forsvindende Afkastning? Vi maa derfor mene, at det er fuldstændig korrekt at fastholde den Lettelse, som blev gennemført i 1927.

Hvad den af Ministeren antydede Ændring angaar, indeholder den jo i al sin Utilstrækkelighed dog en Indrømmelse til det Princip, som er nedlagt baade i den bestaaende Lovgivning og i Venstres Ændringsforslag. Den indeholder en væsentlig Indrømmelse dertil, idet den nemlig indrømmer, at det er rigtigt, at Formueskatten til en vis Grad dog skal rette sig efter Formueafkastningen. Det er det, vi altid har hævdet, og det, man ikke har villet indrømme fra den anden Side. Man har dér for det første talt om, at Nedsættelsen var som en Slags Præmie paa de slettest styrede Formuer. Det forekommer mig, at det netop er det, som Ministerens antydede Forslag gør saa godt som muligt, idet han nemlig ikke vil give Lettelser til andre end dem, hvis Formue giver en Afkastning af under 2 pCt. Dernæst har det været en yndet Paastand, at dette Forslag i saa høj Grad begunstigede de store Formueejere. Ja, den højtærede Minister er i sine Antydninger her selvfølgelig inde paa det samme, som enhver maa være, der vil lempe Formueskatten om saa aldrig saa lidt, idet den nødvendige Følge deraf bliver, at det bliver de store Formuer, som paa Grund af Skattens Progression er naaet op til kolossale Skatteydelse, der faar Hovedfordelen af Lettelsen. Hvis Ministerens Antydninger blev gennemført, vilde man fra — hvad skal jeg kalde det — f. Eks. kommunistisk Side kunne sige: det er altsaa den socialdemokratiske Regering, som giver hundrede Gange saa meget til de store Formueejere som til de smaa og dem, der slet ingen Formue har. Der er ved Ministerens Antydning afsløret visse Hulheder i den tidligere førte Agitation, og det kan jeg kun være glad og taknemmelig for.

Med Hensyn til den Antydning, som er givet af, at Udbyttet skulde gaa til de

trængende Kommuner, skal jeg paa mit Partis Vegne sige, at ligesom vi i det hele taget absolut ikke mener, at Tiden er til Skatteforhøjelser, men langt snarere til Skattelettelser, hvor saadanne maatte være mulige, mener vi ganske særlig, at en Lettelse for Kommunerne ikke skal købes med en Skatteforhøjelse, men skal købes med, at man foretager og fortsætter med ønskelige Beparelser i Statshusholdningen og paa den Maade letter Byrderne, saaledes at man bliver i Stand til at bistaa Kommunerne.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet sagde, at Venstre havde aldrig vist nogen Tilbøjelighed til at hjælpe Kommunerne. Jeg skulde egentlig mene, at hvis Kommunerne her i Landet nogen Sinde er blevet hjulpet klækkeligt, er det ved de Reforme, som er gennemført under Venstreministerierne, baade det fra 1920 til 1924 og det fra 1927 til 1929, og som gaar ud paa at overføre Motorafgifterne til Kommunerne. Det er den mest klækkelige Hjælp, som nogen Sinde er ydet Kommunerne. Vi er fremdeles villige til at hjælpe Kommunerne, naar Statskassens Tilstand tillader det, og i det kommende Finansaar er Udsigterne i saa Henseende jo ret gode. Vi er villige til at hjælpe Kommunerne paa enhver *forstandig* Maade, navnlig maaske ved at lette dem for visse af de Udgifter, de nu har, ved, at disse overtages af Statskassen, hvis der er finansiell Mulighed derfor. Det er paa disse Maader, ikke ved Skatteforhøjelser, vi ønsker at komme Kommunerne til Hjælp.

For øvrigt skal jeg gentage, hvad jeg saa mange Gange har sagt her, at hvis den højtærede Regering og Flertallet fik deres Forslag gennemført, vilde det betyde væsentlig mindre Indtægter for Kommunerne, idet den kolossale Skat paa Formuer, af hvilke der har været ingen eller kun meget ringe Indtægt, opæder den Indtægt, som Kommunerne skulde beskatte, saa at der netop i de Kommuner, hvor de store Formueejere bor, vilde komme en højst beklagelig Smalhans, hvis Flertallets og Regeringens Forslag blev gennemført. Det er et af de mange Eksempler paa, hvorledes Formueskatteforhøjelser breder sig i vide Kredse og virker paa Erhvervslivet i det hele, thi derved, at en hel Række Skatteydere, som uden Forhøjelsen vilde kunne anvende en Del Penge paa Udbedring af deres Ejen- dom, sætte Arbejde i Gang af forskellig Art, ganske bliver tappet for Midler ved, at man gennemfører en Formuebeskatning, gør man lige det modsatte af at fremme